

Arrest

nr. 271 615 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 36
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2022 houdende de intrekking van het visum, het bevel tot terughouding en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat A. DETHEUX en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar kinderen werden op 12 april 2022 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Daarop volgden een beslissing tot intrekking van het hen verleende visum, een

beslissing tot teruggrijping en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De beslissing tot teruggrijping is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 12/04/22 om 14:30 uur. aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw :

naam M. voornaam D.

geboren X te BUJUMBURA BURUNDI geslacht vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.)

+ 2 zoons: I. S. E. (geb° X) en I.S.K. (geb° X)

*houder van het document nationaal paspoort van Rwanda nummer **

*houder van het visum nr. * van hei typo C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Frankrijk te Kigali*

geldig van 10.04.2022 tot 16.05.2022 voor een duur van 21 dagen

afkomstig uit Kigali met WB700 [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd! krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, hei verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art 3, eerste lid, 3°)

Redon van de beslissing: Betrokkene reist met haar twee kinderen en verklaart voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Echter betrokkene is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk en terug (terugkeerticket 30.04.2022: Brussel - Kigali). Ze legt een: hotelreservatie te Brussel (België) voor en verklaart daar ook te zullen verblijven. Echter bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt deze te zijn geannuleerd. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor en kort verblijf volgens de Schengengrenscore.”

2. Ontvankelijkheid van de vordering

2.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie op, stellende dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.1.2. Artikel 71, tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat de vordering onontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Verzoeksters argumentatie dat er een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen en dat ze gelijktijdig moeten worden behandeld omdat anders het risico op tegenstrijdige of zelfs onverenigbare rechtspraak zou kunnen ontstaan, heeft veeleer betrekking op de mogelijkheid tot het indienen van een beroep tegen verschillende administratieve rechtshandelingen in één verzoekschrift, en doet hoe dan ook geen afbreuk aan het hiervoor gestelde.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. Verzoekster en haar kinderen bevinden zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet. **In casu** is de uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, aangetoond.

3.3. Betreffende het ernstig middel

3.3.1. Verzoekster voert onder meer een schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en van *“de verplichting voor de administratieve autoriteit om rekening te houden met alle elementen van de zaak”*, en verwijt de verwerende partij een duidelijke beoordelingsfout. Verzoekster voert met andere woorden een schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, omdat (1) verzoekster verklaarde voor zaken naar Frankrijk door te reizen maar zij geen vervoersbewijzen heen en terug kon voorleggen, en (2) de door verzoekster voorgelegde hotelreservatie blijkt te zijn geannuleerd.

Wat betreft het eerste weigeringsmotief, met name dat verzoekster geen vervoersbewijzen heen en terug kon voorleggen voor haar doorreis naar Frankrijk, blijkt uit het verslag van de grensinspectie dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om de reden voor het ontbreken van een boeking voor die reis uit te leggen. Zij stelt dat zij anders wel had toegelicht dat zij over een kredietkaart beschikte om Thalys-treinkaartjes te kopen van zodra zij in het Zuidstation zou zijn aangekomen waarbij zij erop wijst dat zij niet precies wist om hoe laat zij in het centrum van Brussel zou arriveren en dus voor de zekerheid nog een overnachting had geboekt om zichzelf de gelegenheid te laten een geschikt tijdstip te kiezen voor het nemen van de trein de volgende dag. De Raad acht verzoeksters uitleg niet volstrekt onlogisch, en wat er ook van zij: het blijkt inderdaad dat zij nooit werd geconfronteerd met het feit dat zij geen treintickets had, dit terwijl zij toch een brief voorlegde waaruit blijkt dat haar echtgenoot werd uitgenodigd voor het bijwonen van een professioneel seminarie in Frankrijk en daarin ook melding werd gemaakt van de verwelcoming van verzoekster en de kinderen.

Wat de geannuleerde hotelreservatie betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster twee bewijzen van hotelreservaties neerlegde: een reservatie bij het Marriott Paris Porte de Versailles, voor de periode van 10 tot 17 april, en één bij het Novotel Brussel, voor de periode van 23 tot 30 april 2022.

Deze stukken lijken niet te rijmen met wat er in het verslag van de grenscontrole wordt vermeld, met name dat verzoekster weliswaar verklaart naar Frankrijk te willen gaan voor zaken maar zij echter *“een hotelreservatie [toont] voor haar ‘volledige verblijfsduur’ voor het novotel in Brussel”*. De verwerende partij lijkt er volledig abstractie van te hebben gemaakt dat verzoekster ook een reservatie voorlegde van het Marriott Hotel Paris Porte de Versailles, voor het eerste deel van haar verblijfsduur. Het is ook voor die periode dat zij had verklaard naar Frankrijk door te reizen voor zaken, ter staving waarvan zij, zoals reeds gesteld, een brief voorlegde, zoals dat wordt bevestigd in het verslag van de grenscontrole en door de stukken van het administratief dossier. Hoewel op het eerste gezicht moet worden erkend dat er onduidelijkheid is over de eerste verblijfsnacht van verzoekster en de kinderen -in het verzoekschrift verwijst zij naar een bevestigde reservatie voor het Brussels Marriott Hotel die zij veiligheidshalve had gemaakt omdat zij niet precies wist wanneer zij in het centrum zouden aankomen en wanneer zij de Thalys naar Frankrijk zouden nemen, daarvan werden tijdens het gehoor echter geen stukken voorgebracht en verzoekster maakte ook geen melding van deze reservatie zodat de verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in ieder geval een veel te groot gewicht lijkt te hebben verleend aan de annulatie van de hotelreservatie voor het Novotel in Brussel terwijl deze reservatie geen betrekking had op de eerste verblijfsduur, en al zeker niet op de gehele verblijfsduur, zoals ten onrechte werd gesteld in het verslag van de grenscontrole. Immers, zoals reeds gesteld, werd door verzoekster een uitnodiging voorgelegd waaruit blijkt dat zij en de

kinderen ook zouden worden ontvangen op het seminarie dat haar echtgenoot zou bijwonen in Frankrijk. Daarbij komt nog dat een misverstand inzake de verwijzing naar het juiste adres van het Brusselse hotel waar verzoekster naartoe zou gaan niet kan worden uitgesloten, hetgeen overigens wordt bevestigd door de verwerende partij ter terechtzitting.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster prima facie aantoont dat de verwerende partij, in het licht van alle gegevens in het dossier, kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij heeft vastgesteld dat op grond van het ontbreken van vervoerbewijzen naar Frankrijk en een geannuleerde hotelreservatie het doel en de verblijfsomstandigheden niet zouden zijn aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet is prima facie aannemelijk gemaakt. De verwerende partij heeft in haar nota geen argumenten aangebracht die daar anders over doen denken.

3.3.3. Het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.4.2. Verzoekster wijst er onder meer op dat zij samen met haar kinderen bij haar echtgenoot in Frankrijk zou verblijven, terwijl hij er het seminarie zou volgen en dat zij nu onverrichterzake naar Rwanda zouden moeten terugkeren. Ter zitting wordt verzoekster gevraagd naar het actuele karakter van dit argument, nu het seminarie al voorbij is, en haar echtgenoot zich inmiddels in België bevindt. Verzoekster stelt daarover dat zij pas een terugkeerticket hebben voor de datum van 30 april 2022 en dat de intentie was nog verder zaken te doen in Frankrijk, alvorens naar Rwanda terug te keren.

3.4.3. Elk redelijke denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekster en haar kinderen door de tenuitvoerlegging van de door de hiervoor vermelde onwettige beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden ondergaan.

3.5. Aan de derde schorsingsvoorwaarde is voldaan, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 12 april 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS